

bet i store Træk paa at sætte en Maximalgrændse paa 4,000 Kr. Dette Forslag undergik forskjellige Fataliteter, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, fordi det ikke vedrører Sagen i dens Almindelighed. Hovedsagen er, at ved tredje Behandling i Folkethinget blev Thinget, i Kraft af den Overenskomst, som var sluttet mellem de to Partier her i Thinget, enigt om, at man skulde gaa op til en Maximalgrændse paa 1,600 Rd. eller 3,200 Kr., altsaa, man var gaaet op fra 12 til 1,600 Rd. Det var imidlertid ikke, fordi man virkelig troede, at det var absolut nødvendigt, men for en Del for overhovedet at komme til en Forsaaelse om en Finantslov dengang; det var en Indrømmelse, der blev gjort fra den ene Side for at sikre Finantsloven, overfor Indrømmelser, som til Gjengæld bleve gjort fra anden Side. I Fællesudvalget fortsattes, som det vil erindres, Forhandlingerne for at opnaa de Fordele, som man mente, dette Fællesudvalg skulde føre til. — De vide, at dette Udvalg medførte gennemgribende Resultater — og man gif endnu høiere op, nemlig til 4,400 Kr., og dette førte med nogle mindre Ændringer til den nuværende Lov. Den nuværende Lov gaar ud paa en Maximalgrændse af 4,400 Kr., altsaa omtrent det samme Forslag, som i 1873 blev fremsat af Regjeringen, hvad Maximalgrændsen angaar, medens Procenten er betydelig lavere og udredes af meget mindre Summer, saa at selve Til læget bliver betydelig mindre. Men Maximalgrændsen er den samme, og det tror jeg er noget af det væsentligste ved dette Forslag, thi derigjennem træder Principet klarst frem. Man gif altsaa meget høit op, men man gjorde det fra vor Side af politiske Grunde. Nu har ganske vist den ærede Ordfører sagt, at det forekom ham, at saaledes som Forholdene ere, var der ikke Grund til at gaa altfor langt ned igjen fra, hvad der saaledes engang er fastsat. Det kan jeg ikke indrømme; det forekommer os, at vil man tage Forholdet rent og retligt, uden at tage visse Billigheds-hensyn eller maaske lægge en vis Eftergivenhed, visse politiske Hensyn, eller hvad man nu vil kalde det, til Grund, maatte Konsekventen være, at man nu strøg Dyrtdstillaget, thi de Grunde, der ere anførte af den ærede Ordfører, forekomme mig egentlig ikke at slaa til. Han har nemlig sagt, at man kunde egentlig ikke sige, at Nedgangen er gennemgaaende. Det tror jeg ikke er rigtigt; jeg tror — ganske vist mangler der jo statistiske Oplysninger —, at, naar ærede Herrer ville sammenligne Priserne nu med Priserne i 1872—73 eller 1873—74, som meddeles af Regjeringen i de da forelagte Oplysninger, vil der findes at være en ganske overordentlig Forskjel. Jeg skal nævne, at dengang stod Kornpriserne — for at tage et Exempel paa en Vare af den allerførste Betydning i det daglige Liv — saaledes: 12 Rd. 9 St. for en Lønne Hvede, 8

Rd. 51 St. pr. Lønne Rug og 7 Rd. 68 St. pr. Lønne Byg, altsaa betydelig høiere end nu. Jeg tror neppe, at man for Liden kan sætte Hveden høiere end til 8 Rd., Rugen til 5 og Byggen til mellem 5 og 6 (Brix: Ja, men Brødpriiserne). Jeg kan kun holde mig til, hvad her foreligger opløst, og ikke modsigge, hvad der mulig kan tænkes, at en eller anden Vager tager i Profit. Jeg siger: Sandsynligheden er for, at naar Kornpriserne dale, maa Brødpriiserne ogsaa falde (Modsigelse). Ja, jeg kjender godt de Indvendinger og skal komme til dem siden. Hvad der gjælder om Kornpriserne, gjælder ogsaa om andre Priser. Smørpriseres Nedgang er saaledes aldeles uomtvistelig. De Priser, som gives for Flæsk, ere ligeledes gaaede ned; dengang gaves for Flæsk pr. 160 & 35 Rd. 62 St. Og saaledes er det vistnok gennemgaaende. Jeg tror, man maa være enig om, at, hvad Jødemidler angaar, ere Priserne paa Naastoffet — jeg taler ikke om Detailhandlerne endnu, det tror jeg, man skal holde udenfor her — gennemgaaende gaaede ned, undtagen maaske for visse Sorter Kjøds Vedkommende. Hvad Manufakturvarer, Bohave, Klæder og Folkehold angaar, da er der ingen Tvivl om, at Nedgangen er overordentlig stor i den senere Tid. Den Nedgang i Arbejdslønnen, der har fundet Sted, har selvfølgelig influeret betydeligt paa Priserne af de forskjellige Varer og ogsaa paa Folkeholdet. Husleien afhænger ganske vist af, hvor vedkommende Embedsmand bor, den er ikke den samme hele Landet over; og jeg skal indrømme, at der maaske nok er enkelte Kjøbsklæder, hvor Embedsmændene endnu maa give det Samme som tidligere, fordi disse Byer ikke ere gaaede frem; men det er Undtagelser. Der i Kjøbenhavn tror jeg, man kan sige, at Forholdet er det, at for de Leiligheder, der benyttes af saa høit lønede Embedsmænd, maa Prisen være gaaet ned; man behøver jo blot at se den Masse af Huse, der staa substantsig tomme (G. Petersen: Det kommer af, at de have forbygget sig); ja, Bygningseierne have regnet galt, og saa ere Priserne gaaede ned, thi naar en Mand har bygget et Hus, kan han ikke staa sig ved at lade det staa ledigt. Men med Hensyn til de smaa Leiligheder tør jeg ikke have nogen bestemt Mening om, hvorvidt der har fundet en saa betydelig Nedgang Sted. Altsaa med Hensyn til samtlige de Udgiftsposter, som dengang fremhævedes: Husleie, Bohave, Klæder og Folkehold, tror jeg ikke, der kan være Tvivl om, at Nedgangen er overordentlig betydelig. Med Hensyn til Korn og Fødevarer ligeledes; og det Samme, tror jeg, gjælder Kolonialvarer, skjøndt det veed jeg ikke bestemt, men i hvert Fald med Hensyn til Lys. Petroleum er jo traadt istedetfor det daværende meget udbredte Niesforbrug, og Prisen paa Petroleum er meget billigere. Med Hensyn til Brændsel gjælder det Samme (Stemmer: Rige det Modsatte), ja det er muligt, der